

nenda, et mul neid nâhhes rõõm olli.
Zubba need kaks wannemad poisid wõsid
mulle tõ kallal abbiks olla ja se wannem tüt-
ruk olli emmale abbiks, need noremad kâi-
sid ellajattega karias, ja minna sain nâhha,
et lapsed Zummala and on ja et Zummäl
nende lâbbi mo maiapidamist õnnistas.

Müüd ollen minna waene ilma lapsita,
otse kui mahajâatud aino üks siin ma-ilmas,
sest need sured rubbid on teik mo kuus lap-
sed minnust ärra wõtnud ja Zummala õn-
nistamine on minnust lahkunud. Ma
pean wõrast perret toitma ja katma, pean
tööd tehhes waewa nâggema, ja ei tea
mitte kenne parrast. Se emma nuttab al-
lati, ja kâksib minno kâest ommad lapsed,
kes, Zummäl parrako! minno sâ lâbbi
surma kâtte said. Mo süddame tunnistus
kaebab mo peäle Zummala ees, et ma
omma laste mõrisufaks sanud; sest ma
ollin tigge ja panna wasto need, astad

prukida, mis lâbbi nemmad olleksid woind
sest raske surmast peâstetud sada. Selle
parrast ei olle mulle pârwa egga õse rahho.
Oh, ma ollen üks õnneto mees!

Mo Moisa, Herra ütles mulle kûl kûm-
mekorda: Mart lasse omma lastele need
ued rubbid panna, sest ei surre ükski in-
nimenne, ja nemmad ei sa siis ial mitte
neid pahhaid suri rubbisid. Selsammal
wisil olli ka Braua mo naesele ütlenud,
ning sedda nou andis meile ka meie kog-
gudusse Oppetaja ja panni sedda õiete
meie hinge peäle, kui palju raskest kõstmist
meile üksford sepârrast piddi ollema, kui
meie mitte õigel wisil ei katsu omma laste
ellamist hoida; agga, Zummäl parrako!
ma olin kurt, temma hea nou wasto.
Moisa. Wannemad ja se kogguduse Op-
petaja lasid isse omma enneste lastele
ued rubbid panna. Need ei sanud sest
mittegi haigeks. Sedda ma nâggin, ag-